

אם לא ישלם הסונה בעצמו...

ועצתי אמונת לכל תלמידי ולכל יהודי אורה
בירושלים, הרוצים להתפלל ב"שירת ישראל" ולו-
בית ב"עליה" במקום קדוש זה, שלפני לכתם לבית
הכנסת הזה יבינו בכיסם שטר-הוב כתוב וחתום
על בול כחוק עם חתימת שני ערבים בטוחים וידן-
עים לגבאים...

ובעברי בשבוע זה בת"א, ספר לי אחד
הסופרים כי פגש בסופר המבקר הידוע מר י. בורלא
ושאל ממנו:

— מה ראית על ככה, שהתנפלת על הסופרת
הצעירה, תלמידתך שושנה שבנו, בגלל "מריה"
שלה? הן כתוב בפרוש: בכל אדם מן א
הוין מבנו ומת למיד ו? ...
על זה ענה בורלא:

— "מתלמידו" כתוב אבל לא מת למיד ו...
* * * * *

זמר עזמות...

(סוף מעמוד ב')

הצעירים.

— אם תאמר, אמר אחד מהם, שהוא חזן
הרי אין לו קו ל-חזנים, ואם תאמר שהוא בעל-
תפילה הרי אין לו נוסח של בעל-תפילה?
— הוא לא חזן ולא בעל-תפילה, ענה השני, הוא
אדבוקט, הטוען לפני הקבי"ה...
ומיד הלכו להם ונדדו משם ל"שירת ישראל".

אין מה לדבר, בית הכנסת של "שירת
ישראל" הוא היותר מודרני והיותר מסודר שבעירנו
וראיה לדבר שאגודת-ישראל מתנגדת למסוד זה
וקורא לו "טמפל" רחמנא-ליצלן...

זכיתי לשמע לא פעם ולא שתים את החזן
המפורסם מבני ירושלים את ר' זלמן ריבין
ליון, שליח-הצבור של רוחמה עם עוזריו הקטנים
והגדולים במקהלה, שנתחננו בעבודה שלמה לע-
נות רצון קונם, לבלתי ימצא עונם ולא יכשלו
בלשונם, ולא ינקשו בגרונם ויצלחו בפזמונם, יוצ-
רותיהם ופיוטיהם. ואולם זכיתי לשמע מפי תלמידי
כי ישנו גם בבית-אלהים זה יריד ושוק, באזאר
בלע"ז, לקניית "עליות" בשעת התפילה.
כנראה, עליה צורך ירדת...

והא ראיה: בשעת הכרות המחירים של הע-
ליות ביום-הדין, כשהתרגשות ההתחרות על
ה"סחורה הקדושה" הגיעה לפסגתה, נפלה העליה
של "לוי" בידי אחד המתפללים... אבל המתחרה
לא אמר נואש ובעידן-דריתחא פנה אל הגבאי וא-
מר: מי הוא היהודי הלז שקנה את "לוי"? הן איש
לא מכיר אותו, היום כאן ומחר מי יודע היכן? ומי
יערב בעד הכסף?...

בקצור היהודי נאלץ להביא ערב בטוח
כתוך קהל המתפללים, ולא נגישו לקריאת הספר
ולא נתנו ליהודי הזה לעלות לתורה עד שלא נשבע
ה"ערב" לשלם במקומו את מחיר העליה, במקרה

כד, בעל פנים בדיאות, בלי עין הרע, שרירים ענו-
לים ומלאים. כמובן, הזמנו לשמחת מצוה זו גם
השכנים והשכנות ובתובם המורה הירושלמי שלנו.
בשעת "הכיבוד" קם המורה וברך את ההורים
לכבוד "חתן היובל" הקטן שלהם: "הלואי שתזכו
לגדלו ושיהיה לגבור ומושיע את עמו כמכבי!
לשמע דבורים כאלה, נודעו ההורים:
— חם ושלום!—קראה האם—אל נא תקלק את
את הילד שלנו! הוא לא יהיה "מכבי רק
"פועל"!

— טוב, ענה המורה, אם המכבי שלנו הוא כ"כ
"טרפה" אצלכם, מה תעשו בחג החנוכה, חג
המכבים?
וענה מי שהשמחה כמעונו:
— אנחנו הפועלים איננו עושים באמת "צימים"
גדול מהחג הזה...

שלישה מנינים ישנם אצלנו בתלפיות בחגים
האלה: ביהכנ"ס של האשכנזים אשר בצריף, בית
הכנסת החדש של הספרדים אשר באולם היפה של
מצא, ואחרון הביב: מנין המתפללים בבית...

ובירושלים עיה"ק ישנם עוד שני מנינים גדו-
לים וחשובים המנין הנודרד מבית-
כנסת לבית-כנסת ומהעיר העתיקה לשכונות,
המנין הנודרד הנוסע ברכבת ובמכוניות של
הנויים, כמובן, מירושלים לת"א ל"תשליך" על
החולות...

ומספרים לי ממקור ראשון כי שני הלוצים
"מהמנין הנודרד" באו בלי לראה"ש, במוצש"ק הע-
ברה לחצר "ישורון" לשמע "אל הרינה ואל הת-
פילה" מבעד לחלון החצר...

לפני התיבה עמד והתפלל החזן מארזי הלכ-
נו, ואגב תפילתו נתגלגלה שוחה קטנה בין שני